

warned

opravdové zločiny

Zločin.

Ahoj Zločin, vžrojtí. Vy vás vítáme na dalším místě činu, tentokrát v Polském Krakově.

Dneska se vynáme po stopách Karola Kota.

Karol se narodil 18.18.1946 a se svůj rodinou bydla v tomto domě v bytě přímo nad námi.

A právě nad námi je Balkon a právě tam měl Karol svůj pokoj a přímo tady v tomto domě ho nakonec i zatkli.

Když jako dítě jezdil s rodiči Navenkov, vprávé tam prožil první blízky kontakt z krví a smrtí.

Při výslechu sám řekl, oprázněná, jak jsem ve vesměci pcíme asistoval u zabytí telete a tento moment mi utkvěl v paměti a moc se mi to líbilo.

Mám rád pohled na krev a rád je piju, v životě jsem už pil krev telete a prasete.

Pracovník je tak bavilo chování chlapce, který chodil s hrencem, chytel do něj krev a pil jí.

Byhem příští dovolené tentokrát v Lubni, měl sám Karol možnost telezabít.

Chutnal krev a říkala, že kdyby místo pomarančové limonády prodávaly ve stáncích krev, zaplatil by dvojná sobek.

Pak začal zabíjet a vykuchávat malá zvířata, slepice, krtky, žáby, kdo ma i ve školemu tento koníček tolerovali.

Brali to jako přirozený zájem do spívajícího muže.

Karol dokončil základní školu v podstatě bez problému a potom nastoupil na tohle technickou energetickou průmyslovku.

A protože měl problémy spoluštinou, tak ho čekala reparád a kvoleně mu prošel menším psychickým zhrucením.

A byl taky aktivní ve svazu socijalistické mádeře.

A patřela k zálo zemistních občanských milicí. Mezi spolužáky ale nebylo moc oblíbený.

Spolužačky se hobáli a dokonce později přiznali, že se jim chlubel, jakým množství množů disponuje. V podstatě se můžeme bavit o takové drobné šikanie, protože byl celkem vyčlaněný s kolektivů, co se školy týče a asi se nevíím.

Respektoval své rodiče, i když k sobě neměle někdy moc blízko.

Často se staral o svoji mladší sestru Barbaru, které doma říkali Basia, ale když trochu vyrostla, začali ubližovat, aby podle jeho slov udržoval bojenskou disciplínu.

Měla často modřiny, škrábance, ale bála se říct rodičům pravdu.

Bála se, že by i Karol mohl třeba i zabít, kdyby se to rozvěděl.

Týral i její dvě kočky, které například házel na stěnu.

Začal nas se stružářlit a tvrděl, že její rodiče milují víc než jeho.

Vsteking se, že mu nekoupili sportovní straleckou bundu, i když mu vždy koupili úplně všechno.

Dívky ho větřenou neměli rády a báli se ho.

Jak řekla jeho spolužačka Eva, během procesu.

Vzpomínám si, že jsme se potkali na chrbě a on mi vyznala lásku.

Neustále se mě ptál, co mám potšaty.

Plácal mě pozadku a snažil se mě obejmout.

Chval se tak i k ostatním dívkám.

Osobně si myslím, že Karol nebyl úplně normální kluk.

Chování, které později popsal jeho spolužáci,

bylo v rozporu se svědec tím chlapcu vymatky.
Jeho matka popsala.
Nevšimle jsem si, že by si můj syn zajímal o dívky.
Bana opak, doma se choval hodně, dětinsky,
chtěl například stále umívat záda.
Od raného dětství se Lolúnio, tak mu říkala,
správně vyvíjel, ráčtel kněhy a také vojenské časopisy.
Karolov dědeček zase vypověděl,
že chlapc byl možná trochu pomalý,
ale nebyl nějak zvláščená padný.
Jako dítě navštívil z 3 do koncentrační tábor
Auschwitz-Birkenau v Osvětěmy.
Během exkurze je fascinován precisností organizace továrny smrti.
Při přestávkách ve výkladu si často výndal nůž
a před spolužáky předstíral řezání krků
nebo rozřezávání brycha.
Krát děsel dívky, choval se v učiním vulgárně
a často se snažil sáhnout na intimní místa.
Když se třídía vracela z exkurze,
kterou si Karol náramně užíval, říkal spolužákem ve vlaku,
jak to bylo krásně zorganizované.
Že kdyby byla znovu válka, chtěl by být ředitelem takového tábora
a ještě by to velepsil.
Dapříklad by, že nám uřezával prsa
a dával by je podvojenské helmi pro větší pohodlí vojáků.
V urovězenámi se nacházalo sílo tělovýchovného spolku Sokol
a své sílo tu měla taky sportovní klub Krakově.
Přízemí se nacházela střelnice střeleckého klubu,
kam Karol chodil pravidelně trénovat.
A právě tady se jako 16 letý se známil z Danuši,
které v té době bylo 22 let.
A Danuši v našem příběhou se hraje velmi důležitou roli.
Byl to nejlepší střelec se sportovní malorážkou v Krakově.
Už dlouhoho fascinovalo všechno, co zabíjí.
Nože, jedy, střelné zbraně.
Měl velkou sbírku nožů všeho druhu.
Odvojenckých až použitkově, které si schovával ve stole v pokoji.
Pečlivě taky studoval lékařské knihy, atlasy a forenzní učebnicé.
Byl velký oblíbenec jihotrenéra pana Rozvadovského,
který ho ocenil za sportovní a vojenské dovednosti.
Trenér dokonce svého syna Káral, aby se inspiroval Karolem.
Přezadčení Karola byl trenér jedním z lidí,
který proti tomu protestovali a nevěřil.
Měl klíče dokonce i odzbrojný skříně.

Vynášel si pušky ven a na dvoře za budovou strílal na ptáky.
Nevyc měl Karolo vlastní zbraně,
protože dostal za dobré výsledky od trenéra do poručení
a rodičemu na ně dali peníze.
Koupil si pušku a měl díky klíčům od zbrojní skříně
prakticky neomezený přístup ke střelivu.
Zbraně si nosel i domu, ale jeho víc přitáhlo těch vražedných praktik.
Nůž, iet a podobné věci.
Karolovy nebolo ještě ani 18 let, když se 21. září roku 1964
ukryl v tomto kostele církve ve srdcových sestřích.
Právě v tento den udělala o srdce chybu osudná 40 letá Helen,
která se rozhodla dáce pauzu od nakupování a jíce pomodlit.
Když si Helen poklekla k modlitbě, tak na jednu uslyšela kroky.
Byl to Karolo, který k ní přistoupil zezadu a bodnul nemělo srdce nožem do záty.
Otočila se a uvidela Karola vybíat z kostela.
Po chvíli šlaven i ona.
V hodě, do kterého za chvíli vešla, slyšela, že má kabát vzadu roztrhaný.
Že krvácí si uvidomela, až když přišla domů a zavolala lékaře,
který překvapeně ženě řekl, že se jej někdo pokusil zavraždit,
pravděpodobně nožem.
Tato první událost nebyla policií braná vážně,
protože policisté na Stanice nepřijali žádnou správu.
Událost nejdříve nikdo nenaglášel.
Sam Karol Usoudu řekl,
rychlým pohybem jsem vytáhl zpouzdra na opasku velký nůž,
a tímto nožem nebo spíše německým bodákem,
jsem ji bodl, nebo spíše vrazil dozad.
Nepamatuj si, kolikrát jsem bodl, protože jsem měl v očích, jakou se melho.
23. září roku 1960.48.70. letá Franciska Levendovská.
Videla z nedaleké trámajové zostávky,
jsem do této budovy, kde sídlela židovská kongregace.
Franciska tady pracovala výdelně konkrétně jako vedoucí jídelny,
a právě v této budově i Karol napadl.
Doběhla ji ještě ve dveřích, a ona protože si myslela,
že studentem, kteří tady často jídávaly pustila ho do vnitř.
Ony doběhla ve druhém patře a tam ji bodnul dozad.
Franciska upadla do bezvědomí a našli až o pár minut pozděj,
konkrétně ji našel její kolega, který si ale myslel,
že pouze omblela, protože už to byla žena ve starším věku.
Rána dozad nebyla při její plášči na první pohled vidět.
Po příjezdu záchranné služby bylo všejasné.
Zaplatila za to invaliditou, protože její poškodil jeden z nervů u páteře,
ale útok přežila.
Později, v roce 1966, když byl Karol už zadržžený,

seděl ve vězení a došlo na identifikaci.

Tato žena, kterou před dvěma lety přepadl,
měla ukázat, jestli pozná muže, který to byl.

Předním postavili Karola a tři další muže vybrané pro identifikaci.

Ona se rozhalžela, nekonec přistoupila k němu a řekla.

Zdá se mi, že to byla tenhle.

Oni oslovolej ménem a odvětl, máte dobrou paměť,

paní Levendovská, přijďte za mnou a tentokrát to vyjde.

Žena byla v šoku, zeptala se policistu odkud zná její ménu.

Ukázalo se, že Karol četl noviny a přesně věděl, koho přepadl.

Po těchto přepadeních vypukla ve městě taková panika,

že žene si převazovali pokličky od hranců kolem krku,

aby si chránili záda, protože Karol utočil zezadu a budal nožem dozat.

Po každé, když odcházal z místa činu, tak si myslal,

že žene jsou mrtvé a nebo brzy zemřou.

29. září 1964 Karol nadazel před tímto kostelem na starou schrebnou ženu,
která se četla na kostelní nástěnce.

Tak kdy se rozhodl, jak sám o výsledku později řekala udělat švih-švih,

že jenu pobodal, a to byl taky moment, kdy poprvé ochotnala lecskou krev.

Vela le opatrný, aby se nepořeznal na jazyce, krev znou,

že se třel prstem a až pak olíznul prsty.

Raněnou ženu pak sestry našli v prostorách tohoto kláštera,

konkrétně ji našli na chodbě a moc dobře jí znali,

protože právě tato žena se výměnou za péči starala opozeme

k celého kláštera a pokusili se jí samozřejmě dát první pomoc

a právě přité první pomoci, že nazasípala větu udělal to chlapec.

Byla převezena okamžitě do nemocnicé, ale bohužel následující den zemřela.

Po připadení se do nemocnicé dostavl mladý muž,

který se ptala zdraví ženy, kterou právě přivezli.

Recepční si ho velmi pečlivě zapamatovala,

připsala ho a byl vypracován portret, ale nebyl to Karol Kott.

Přesto byl tento portret zveřejněn a hledal se, což výrazně zdrželo pátrání.

Žádný ze 3 deníků, které v té době v Krakově vycházely,

o útocích neinformoval ani slovo, takže fámate měž okamžitě z nás byla počet útoku a obětí.

Je zde rozšířená psychosa strachu z bandity, který utočí bezdůvodně a náhle.

Byhem následujících měsíců se v celem městě mluvilo

o bestresně se potulujícím upírový. To byla přes dívka, kterou Karol dostalo.

Lakonické prohlášení milice, zveřejněné v tisku 10. října 1964,

bohu žela neodhalilo celou pravdu. Město už vědělo, že poslední znapadný žen zemřela.

Toto prohlášení mělo uklednit situaci, ale mělo přesně opačný efekt,

protože bylo obecně považováno za projev bezradnosti milice,

z nejasných důvodů taky zatájovala fakta.

Povražně Marije se Karol na více než rok odmlčel. Změněl taky způsob útoku.

Z hrdlou řeza se rozhodl stáce žářem a travičem.

Zatímto účelem si koncem roku 1965 v obchodě koupila rostok Arzeničnanu Sordného. Začal ho dávat do láhví piva Portr, které pak umístěl na vydětelná místa v okolí. Pak celé hodiny seděla a sledoval, jestli se někdo napě, k jeho sklamání se nikdo nenapil. V roce 1966 na místě za námi nacházel bar při bloněach a právě v něm se Karol pokusil otrávit ocet. Hitem v těchdejší Polská lidové republice těž byla tak zvanáme důza, masov a spiku a k němu se podával právě ocet a zapíel se vodou. Karol potom pročítal všechny místní noviny a ptal se po okolí, aby zestěl, jestli se mu podařilo opravdu někoho otrávit. Kyho smůle se ale dozvěděl, že nikdo otrávený nebyl, což o samozřejmě velice rozčílilo a bylo to z jednoho prostého důvodu. Karol točíš zapoměl na jeden důležitý fakt a to ten, že kyselé prostředí jedné neutralizuje. Jak sám Karolo řekl při výslechu. Udělal jsem čtyři pokusy, ale myslím, že se mi ani jeden nepovedl, i když opravdu nevím, jak to bylo možné. Jednou jsem si koupil dvě láhve pivá a dal do nich asi ložičku, hydratovaného arzenična nusodného. Jindy jsem dál ke vchodu do domu, láhe v piva s jedem. Příště jsem to udělal zase jinak. Vzal jsem si sebou jed vprášku a po večery v restauraci Cialanka jsem ho nasypal do oranžády stojící na stole, ale opět jako by nic. Jednou naloz polužákově do nápoje v velké mnóství jedu, ale chlapet si všimlu podezřelého zápachu a odmítl ho vypít. Byhem procesu znalci uvedli, že mnóství arzenu, které kot použil, bylo dostatečné, jak zabítí každého, kdo by nápuji vypil. Karol tehdy zkusil i žhářství a po každé neuspěšně. Tvrděl, že si od dětství hrál s ohním a snažil se ho využít ve svých vražedných plánech. Jednoho květnového dne vstoupil na půdu najemního domu. Nalel ředilo na dřevěnou přihrátku na plněnou několika papíry, zapáleli je a utekl. Kezlostiž Háře nebyl zvenčí vidět žádný kouř. Dále zapálen dřevěný záchod na střelnici, který pak uhasal domovník. Ahadry a papíry pokryté benzíneme ležící na podlaze su terénu domu. Ani tentokrát nedosáhla efektu, který zamýšlel. Dospělek závěrů, že se musí vrátit k osvěčenému nástroji. Tedy knoži. Skoro roka půl byl ve městě od utoku klid, až do doby, než se Karol vydál na kopec koščušky. Vydal se na kopec a zistil, že pod kopcem se něco děje. Podkal cestou a malého chlapce, kterého se zeptal, což si to na kopci konát, moh prozradil, že tam aktuálně probíhají sáňkařské závody. A v ten moment na malého chlapce Karol zautočil, chytl ho levou rukou pod krkem a pravou rukou mu zasaděl 11 budných rán do oblasti zat dlouhým ostrím nožem.

Chlapec bohužel, tento útok nepřežil.
Organizátoři sáňkařského turna je
pod kopcem našli tělo 11. letého Leška Cálka.
Tato tragická správa přišla v neděli 13. února 1966.
Poté, co byly v Krakově odhaleny výsledky
kriminálního skoumání, nastalo opět pozdvěžení.
Případ se proslavil po celé zemi
a milice tentokrát o kamžitě zřídili operační skupinu.
Druhý den se Karol před svými spolužáky k vraždě přiznal.
Tému však nevěřeli.
Jeden z Karolových spolužáků vypověděl.
Po vraždě Leška, kdy se v tisku objevili správy,
jsme se o tomto případu bavili ve škole.
Někdo dokonce řekl, to si byl ty Karole, kdo zabil toho chlapce.
Na což Karol odpověděl? Ano, samozřejmě mě.
My jsme tomu ale nevěřeli. Myslili jsme si, že se dělá legraci.
Od vraždy chlapce uběhli přesně dva měsíce
a místo informací o tom, jak se celý případ diví
přišla nová správa, nová správa o dalším útoku.
Stalo se to 14. února roku 1966
a obětí se stala malá dívka.
Pokud o informace týkající se dívky, tak to byly utajeny na žádost rodiny,
ale podle zdrojů mělo být dítě v době útoku 7 let.
Karol Zadivkou vešel do toho vchodu
a právě, když vypírala poštovní schránku na podlahu nožem.
Podle celkem 8 krát.
Dobře chápu hrudníku a dozat.
Dívce se přesto podařilo útek zpátky domů
a byla je převolaná záchránka
a lékaři v nemocnici dokázali než těstí zachránit život.
Karol Zadivkou se 4 dny po útoku vrátil zpátky do toho domu
a matky malé dívky se potom zeptala na její jméno.
Tentokrát už měla policie v rukou výhodu.
Portret pachatele.
Když se potvrdilo, že jde o mladíka s červeným šátkem na rukávu,
rychle si to spojila z případy,
které v roce 1964 ignorovala.
Karol popsal útok následovně.
Viděl jsem, jak ze zhora přichází malá dívka v kabátě.
V tu chvíli jsem si pomyslel, že její zabiju.
Otočil jsem se kní, rychle vytáhl spouzdranůž
a levou rukou je chytil ze předů za krk
a začal se mi bodat nožem ze spodu do břicha a do srdce.
Vypověděl také, že i hned po přepadení

šel na Provinční velitelství policie,
aby si prodloužil zbrojní průkaz.
Jako člen strzeleckého oddilu Krakovia,
s tím neměl žádné problémy.
Během tréninku ve strzeleckém oddilu
se Karol se známí s už změňovanou 22-letou danutou,
které se říkalo Danuše,
studentkou akademie výtvarných umění,
byly přátale.
Brzy však Karol začal doufatov v něco víc.
A to na tolik, že během jsou tutvrděl,
že jsou pár, což Danuše nepotvrděla.
Udajných vztach nezabránil Karolovy v tom,
aby další den výslechu začal slovy,
a pokud deodanku, letozvlédnu nebo v unoru
jsem se rozhodl, že ji zabiju.
S tímto záměrem však čekal několik měsíců.
Mezi tím vyprávěl Danuše o své záliby v násilí.
Také se ji snažil přimět k seksu.
V rozhovoru později Karol zmíní její z vrhlosti,
které je spojí duchovně.
Karol se ji přiznává ke svým sklonům
k sebe poškozování.
Náselnické sklony přivedle Karola
také do domu Agáty, Danušiny kamarádky.
Později vypověděl, že tam šel Agátu z náselnit.
Jak sám popsal.
Šel jsem za Agátkov s umyslem,
abych ji omráčil ruku je tí nože
a pak ji přenutěl k tělesné mustiku.
Jelikož však byla zrovna doma hospodině.
Musel bych nejdřív řešit, co z toho hospodiní,
než bych se dostal k Agátce.
A to by bylo moc práce, tak jsem toho nechal.
Pamatují se, ale je, že mi Agátka dala recept na dord,
který ten den připravovala pro hosty.
Danuše později řekla.
Jednou jsme byli na střelnici.
Karou za mnou přišel a řekla, že zabil člověka.
Zeptala jsem se, koho? Řekl dívku.
Šestlet.
Jen dva dny po útokusy, o něm Danuše přečetla v novinách.
Viděš, nádivka se rozela vyrazit do Benediktínského kláštera
a svěřice se svým podezřením opatovy Piotrovi.

Když ale dorazela na místo, tak odce v klášteře nenašla.
Místo něj tu narazela, ale přímo na Karola.
Ten hned v tom momentě, kde se uviděli nabídl pro chásku, podel hráze.
Na tu pro chásku opravdu vyrazili a došli až sem.
A tady je napadl nožem.
Dívka se mohle začela smát, protože jej celá situace připadala směšná.
Věděla, že jej neublíží, protože by našli její tělo
a všichni věděli, že na tohle místo chodí na pro chásku jenom spolu.
No a právě v ten moment Karol sáhl po okusu skla
a začel Danuši vyhrožovat v tím, že jej podřeže žíli
a celé to nafinguje jako sebe vraždu.
Nekonec ji ale vůbec nic neudělal.
Další den ho vzalak psychiátrovi a pani doktorka konstatovala,
že s ním není nic v nepořádku, že je pouze unavení.
Jedinou poruchu, kterou u něj tehdy objevila,
byla závislost na masturbaci, na kterou mu ale předeepsala vitamin B komplex.
Danuš je i přesto šla později na policii,
stražní komprou zradila, že pachatlem vražd může být Karol Kot.
Řekla jim on neobvykle vstahu meziní a Karolem a o jeho doznání.
Tím se Karol Kot stal hlavním podezřelý.
Pro Karola si policie do tohoto domu přišla 12. července roku 1966.
Policí stejbyli o zbrojení, protože věděle,
že Karol si den předtím vzal ze Střeleckého klubu domu Malorášku.
Policie se dobytu dobývala dlouho a byhem něj zbytu
vyšla i Karolová mlačí sestra Basia,
zabuchla ale za sebou dveře a už u sebe neměla klíče
a tak policie musela jít přímo pro odce Karola, který byt následně otevřel.
Vyzerní Milov, když se dobytu policie konečně dostala,
protože zjistěla, že v ním celou dobu byla jak matka Karola, taky samotný Karol.
Oba předstírali, že je celou dobu spali a o něčem nevěděli.
Prusil, aby ho policisté pustili s vysvětlením,
že skládá z koušku na vojenskou školu.
V Krakově vypukl obrovský rozruch, když se lidé o zatčení dozvěděli.
Začali přicházet dopisy na Stranický Výbor, na Městskou Národní Rady i na Soud.
Lidé v podstatě požadovaly lynč, říkali, proč ho soudit, když je všechno známo,
bylo by nejlepšího postavit na náměstí v Krakově, na šibenici a pověsit ho.
Na víc potom během procesu advokáti dostávali dopisy s výhrouškami.
Nejčastě je v nich znělo, jak se opovažujete bráni dvraha.
Na jednu stranu často změňoval, že se smrti bojí a zemří dvůbec nechce,
ale na druhou stranu, o svých útocích hodně mluvil, ochotně a taky s jasným uspokojením.
Skutečnost, že upír z Krakova popřel pouze jednou, když do jeho domu přišla policie,
aby ho vzala do vazby před jeho rodiči.
Karl Kott se stal tehdyjší celebrytou.
Z počátku nikdo nevěřel, že by upír mohl být 19 letý kluk.

Podle vyšetřovacích spisů byl chlapec přívý slechu non-schalandní až trochu arrogantní.
Kott v první fázi vyšetřování vše popřel.
Kapituloval až při konfrontaci, kdy ho poznali poškozvané ženy.
Bylo obviněn a 22 července 1966 proběhla výslech,
při kterém vrach podrobně popsal průběh svých přepadení.
Nakonec požádal opivok, které taky dostal.
Byhem vyšetřování a soudou Kottovy rodiče argumentovali,
že o jeho vražedných sklonech nic nevěděli.
V přednosti všet vyvolává skutečnost,
že Karolová matka Izabela po první prohlídce bytů kontaktovala Danuši.
Měla ji přesvědčovat, aby schovala nůž,
který Karol krátce po posledním útoku daroval.
Měl to být nůž, se kterým páchal všechny napadení.
Danuš se dala nůž na policie.
13 dalších nožů bylo zabaveno v bytě Karola.
Zdalo se, že Izabela Kott až dokonce věřila,
že její se neopravdu neviní.
Soudní líčení začalo třetího květná roku 1967 u Soudu v Krakově
ve známé místnosti číslo 16,
která se nacházela v prvním patře
a ve které se odhrávali nejznámější případy
iž z vmeziválečného obdoby.
Krakovští, tak toto místo velmi dobře znali,
a každé hráno, když Karola vezle k Soudu,
tak byly ulicé plné lidí,
kteří nedočkavě čekali, jak celý soudní proces dopadne.
A proces trval několik měsíců
a je teda plný mnohán uvěřitelných událostí,
protože se například u Soudu stávalo,
že Karol vykřikoval věty jako...
Krevbřítvá.
Krevbřítvá, krevbřítvá, nechtě mě být.
Alebo vymýšlel různé vražidné teorie.
Soudní sídlni nad vchodem je takový balkonek.
Na ten balkonek každý den pozvali jednu trínu
z energetické průmyslovky.
Měl to být takový pedagogický výchovný prvek.
Soudce se Karola jednou zeptal zavěří v Boha.
Karol potvrděl, že ano.
Pak se ho Soudce taky zeptala,
zda se modlí a za co.
A on odpověděl, že se modlí a modlí se za to,
aby musou tu do předopadl a je mu se podařila další vražda.

Karol byhem Soudu řekl.

Rozhodl jsem se zabít, protože mě to bavilo.

Samozřejmě, že bych si mohl tento druh potíšení odebrít.

Ale kdybych chtěl, já jsem nechtěl.

Zajímavé je, že po svém dopadení Karola nikdy

nebyl převezen do klasické vězební věznice.

Celý proces strávil v celé právě na této policijní stanici.

Policisté se prostě báli, že pokud by ho převezle do vás by,

budi do zhorci a nebo vězni by mu ublížili nebo ho dokonce zabili.

V průběhu líčení bylo vyslechnuto 64 svědků

a byly vyslechnouty posudky z nálců z psychiatrie, které se nezhodovali.

Odůvodnění rozhodku trvalo přesně 65 minut

a celou tu dobou kot klidně seděl na lavice obžalovaného.

Ani ve chvíli, kde přeceda se nátučeti šokující formuli terestu smrti,

nepohnul jediným svalem na obličej.

V jedné chvíli je nenervózně polkel, byl bledý, ale klidný.

22 listopadu roku 1960.

27 listopadu roku 1967.

Nejvíší soud měnil terest smrti na doživotí.

Obšem generální prokurátor Polské lidové republiky

vy užil možnost požádat o podrobné přeskoumání celého případu.

V důsadku tohoto jednání, pak 17. března roku 1968.

Karakovskému upíruvi definitivně potvrzem terest smrti.

A to se dvě vraždy deset pokusů obraždu z toho šesti o trávením

a čtyř pokusů žárství.

15. května roku 1968.

Byla terest smrti vykonán zde Katowické vědně.

Kotové byly při psychiatrických vyšetření k diagnostikovány

poruchy osobnostní struktury, emoční nezralost

a také agresivní přístup.

EEG a RTG vyšetření neprokázalo změny patologického významu.

Až ptva Karola Kota odhalila, že vrach trpěl obrovským nádorem na mosku.

Mogl by být Karol Koto normálním zdravým klukem, kdyby se včas lečil?

To je otázka, na kterou už nikdy nedostaneme odpověď.

www.kvėtnaru.com